

Utdrag ur *Allt som är underbart* (Original: *Every Brilliant Thing*, Duncan Macmillan med Jonny Donahoe)

BERÄTTAREN

Efter att vi träffats i flera månader, och läst, och försökt att inte se på varandra, så gav Sam tillbaka en bok hon lånat av mig och sa något i stil med:

Den här var jätteintressant. Det var något med den här boken som var jätteintressant. Du borde ta dig en titt.

Alltså, jag fattade inget, för jag hade ju redan läst den. Det var ju jag som lånat henne den. Och eftersom jag är en idiot så fattade jag inte att det var en vink förrän flera veckor senare, när jag öppnade boken och listan föll ut.

Jag trodde jag skulle dö av skam. Jag hade aldrig berättat för någon om mamma. Aldrig. Som barn hade det funnits gånger då... då jag inte hade haft matsäck med mig, eller inte haft strumpor på fötterna, eller något annat, och jag... jag ville inte att folk skulle tro att bara för att min mamma var... inte vet jag. Och om man inte kände till sammanhanget så var det här ju bara en fånig, barnslig lista. Tanken att en lista på trevliga grejor skulle kunna motverka en djupt inrotad depression var ju så pinsamt naiv.

Jag var så upprörd att jag nästan rev sönder den... men då märkte jag någon annans handstil.

BERÄTTAREN läser upp siffrorna. **SAM** läser upp punkterna.

1000. När någon lånar en böcker.

1001. När någon faktiskt läser böckerna man gett dem.

1002. När man lär sig något nytt om någon annan som är helt oväntat, men ändå fullkomligt logiskt.

1003. Att inse att för första gången i ens liv så finns det någon som följer en i tankarna varje vaket ögonblick, som gör det svårt för en att äta och sova och koncentrera sig, och att denne någon känns så välbekant trots att han är något alldeles nytt.